

Woco 2 en 3 maart 2019 Lit. 8 e ZdhJ C Carnaval

Jezus Sirach 27, 4-7 en Lucas 6, 39-45

Overweging

Bij de voorbereiding van deze viering las de lezingen en ik vond ze herkenbaar: een goed mens brengt het goede voort, een slecht mens het kwade. Maar wie zal van zichzelf vinden dat hij geen goed mens is en niet het goede probeert te doen?

Je kunt heerlijk tevreden achteroverleunen dan, na het lezen, het horen. Erkennen dat jij het natuurlijk ook niet altijd helemaal goed doet maar dat je wel je best doet, de ene blinde helpt de andere, mooi toch?

Hoe zit het met die splinter en die balk in jouw oog? Een mens is een kei in het vinden van uitvluchten en het goedpraten van eigen onkunde. En niet alleen de mens maar ook de Kerk als instituut is een kei in weggijken, in zwijgen, in tijd rekken...Afgelopen week stond voor mij in het teken van de misbruikconferentie in Rome, voor alle leiders van bisschoppenconferenties, 114 in getal. Ik keek naar een uitzending op de Duitse TV , naar Doris Wagner, ex- religieuze en misbruikslachtoffer van een orde in Rome, in gesprek met kardinaal Christoph Schönborn uit Wenen.

Doris noemde de machtsongelijkheid de hoofdoorzaak van misbruik. Als religieuze had zij geen stem meer, er werd over haar beschikt en van haar verwacht dat zij dienstbaar was, ten koste van haar waardigheid, haar verlangens. Het misbruik door een kardinaal werd ontkend, als leugenaar werd ze weggestuurd. In de jaren daarna deed ze onderzoek naar de levensomstandigheden van andere zusters. Haar boek hierover, is kort geleden uitgegeven.

Haar werk werd gelezen door kardinaal Schönborn, hij is wij- bisschop in Wenen, en staat bekend om zijn inzet voor homorechten en zijn pleidooi voor oecumene. Hij gaf toe, dat hijzelf ook onheus benaderd was door een priester ten tijde van zijn opleiding.

In het gesprek zitten beiden tastend en met pijn en ongeloof dat het zo kan lopen, tegenover elkaar. Beiden houden van de kerk. Schönborn ontkent niets van wat Doris zegt. Op haar vraag gelooft u mijn verhaal, tot nu toe heeft nog niemand van de kerk, van mijn orde, gezegd dat ze mij geloven, gelooft u mij? Daarop zegt Schönborn: ik geloof u. Je ziet dat er een pak van haar hart valt. Schönborn erkent dat de kerkelijke structuren misbruik mogelijk maken: de ongelijkheid is de oerzonde van de kerk. De rol van de vrouw in de kerk zou een van de grootste thema's moeten zijn.

Hoe lang moet het nog duren vraagt Doris Wagner eer de slachtoffers echt worden gezien en gehoord, het misbruik niet langer toegedekt? Zij doet het voorstel dat de dader, ook de kardinaal in haar geval, naar haar toekomt. Dat hij, en dat de kerk, de balk in hun oog durft te laten zien, alleen zo bestaat er kans op vergeving en kans op

genezing, ook voor daders die, zo vermoed ik, zelf slachtoffer zijn van een regime en een tijd waarin seksualiteit werd ontkend, niet besproken en met absurde regels geprobeerd in bedwang te houden.

Ik moet denken aan de pijn van mannen en vrouwen die hun roeping omwille van de opgelegde, niet uit te leggen regels, hebben moeten opgeven. Ik ben dankbaar om de kans die ik gekregen heb, hier in de Andreas.

Om een goed mens te worden heb je mensen nodig die in je geloven, die je kansen geven, te worden wie je bent, die je laten voelen dat je gewenst bent, hoe dan ook. Al wie die kansen niet krijgen, zij zijn getekend voor het leven. Aan ons is het, om naar het voorbeeld van Jezus en anderen, om de splinters te zien in iemands oog, om ook mijn splinter niet te willen verbergen, te erkennen dat we met de splinters mens zijn van goede wil.

De kerk zou het voortouw moeten nemen om niemand uit te sluiten, ze zou meer moeten geloven in en getuigen van, dat Zijn oog in ieders hart is geplant. Het instituut, door mensen vormgegeven, zou telkens opnieuw de toets van waardigheid en respect voor al wat leeft, en wordt bedreigd, moeten willen doorstaan. *Amen*